

با هم برویم خراسان تپ‌تپ خمیر

نویسنده : جواد رسولی
تصویرگر : مرصیه قانلی

تپ‌تپ خمیر... کی می آید بازی؟
من و مامان و بابا و...
جانمی! بازی را شروع کنیم!
یک نفر، مثلاً داداش کوچولو، سر می گذارد. (یعنی مثل سجده‌ی نماز
سرش را روی دست‌هایش می گذارد.) و چشم‌هایش را می‌بندد.
بقیه دور او می‌نشینیم و به پشتش می‌زنیم، انگار مثل نانوایان با کف
دست‌هایمان خمیر نان را صاف می‌کنیم.
و ترانه می‌خوانیم:

تپ‌تپ خمیر شیشه پُرپنیر دست کی بالا؟
بعد دست‌هایمان را پشت داداش کوچولو می‌گذاریم.
اما فقط یک نفر، مثلاً مامان، یک دستش را بالا نگه می‌دارد.
داداش کوچولو باید حدس بزند دست چه کسی بالاست.
اگر درست بگوید، جایش با مامان عوض می‌شود. اگر غلط بگوید،
جایش عوض نمی‌شود و دوباره خودش سر می‌گذارد.
ترانه ای که دوستانم در خراسان جنوبی می‌خوانند این‌جوری است:
گو زردِ میرِ علا [گاو زردِ میرِ علا]
کِنده زِمین، کِنده هوا [همه‌جا را شخم زده]
دست کی بالا؟

تو اهل کجایی؟

موقع این بازی چه ترانه‌ای می‌خوانید؟
اگر دوست داری، ترانه را برایم
بفرست. یک عکس قشنگ هم از
بازی تپ‌تپ خمیرتان بفرست تا
توی مجله چاپ کنیم.
این هم نشانی ما:

http://shad.ir/kodak_roshd

شله‌ی مشهدی

به‌به! چه رنگ‌ورویی، چه عطر و بویی!
بابا می‌گوید: «پختنش زحمت دارد، سخت است!»
من می‌گویم: «در عوض خیلی خوش‌مزه و مقوی است و خوردنش کیف دارد.»

بچه‌ها کانال‌های مجله را در پیام‌رسان‌های شاد و بله دیده‌اید؟
موشن و پادبکس‌های زیبا داریم.
http://shad.ir/koodak_roshd

لالایی

تو لالایی بلدی؟

اگر دوست داری، وقتی عروسکت را می‌خوابانی،

این لالایی خراسانی را برایش بخوان:

لالالا گُلَم بَشی [گُلَم باشی]

تسلای دَلَم بَشی [آرامش‌بخش دلم باشی]

درخت پُر گُلَم بَشی

همیشه سُنبلُم بَشی

